

نان و شراب

فریدریش هولدرلین

Johann Christian

Friedrich Hölderlin

شاپور احمدی

1770-1843

نان و شراب. یکم

برای مینزه *Heinse*

پیرامونمان شهر آرمیده است، خیابان در روشنایی چراغها
خفته است،
با مشعلهای فروزان، اینجا و آنجا درشکه‌ها می‌شتابند.
خشنود از کامرانیهای روزانه‌شان، مردم به کاشانه‌شان باز
می‌گردند تا بیاسایند،
و در سرهای پکرشان سود و زیان را می‌سنجند،
5شادمانند که به خانه رسیده‌اند؛ اکنون خالی از انگورها
و گلها
و کالاهای دست ساخته، بساط بازار آرام گرفته است.
اما آهنگ سازهای زهی از باغهای دوردست به گوش می‌رسد،
شاید کسی دارد عشق‌بازی می‌کند، یا مردی تنها می‌اندیشد
به دوستان دور و روزهای جوانی‌اش؛ و چشمه‌ها

10 همیشه در میان لایه های خوشبوی گلها نجوای تازه ای بر
می آورند.
بنرمی در هوای شامگاهی، ناقوسهای کلیسایی وزین
می نوازند.
هنگامی که مردگان و آنان که گمراهند او را مقدس
می دانند،
اما او به تنهایی می ایستد، با جانی جاودانه آزاد،
اما نزد ما نیز، آن گونه، در لحظه ای درنگ،
15 چیزی به خاطر ما در تاریکی کمابیش تاب می آورد،
او نسیان و سرمستی مقدس را بر ما می سپارد،
کلام توفنده را به ما می سپارد، بی خواب مانند دلدادگان،
با پیاله های شرابمان لبریز، و لبریز، زندگان بی پروا،
خاطره ای مقدس نیز، شبانه ما را گشاده چشم نگاه می دارد.

Brod und Wein. I

An Heinze

Rings um ruhet die Stadt; still wird die
erleuchtete Gasse,
Und, mit Fackeln geschmückt, rauschen
die Wagen hinweg.
Satt gehn heim von Freuden des Tags zu
ruhen die Menschen,
Und Gewinn und Verlust wäget ein
sinniges Haupt
5 Wohlzufrieden zu Haus; leer steht von
Trauben und Blumen,
Und von Werken der Hand ruht der
geschäftige Markt.
Aber das Saitenspiel tönt fern aus Gärten;
vielleicht, daß
Dort ein Liebendes spielt oder ein einsamer
Mann
Ferner Freunde gedenkt und der
Jugendzeit; und die Brunnen
10 Immerquillend und frisch rauschen an
duftendem Beet.
Still in dämmeriger Luft ertönen geläutete
Glocken,
Und der Stunden gedenk rufet ein Wächter
die Zahl.
Jetzt auch kommet ein Wehn und regt die

Bread and Wine. I

To Heinze

Around us the town is quiet, quiet the
street in lamplight,
And with torches flaming, coaches run
here and there.
Satisfied with the pleasures of their day,
men go home to rest,
And weighing in their pensive heads the
profit and loss,
5 They're happy to be home; empty now of
grapes and flowers
And goods made by hand, the market
stands are quiet.
But the music of strings can be heard from
distant gardens,
Perhaps one in love is playing, or a
lonesome man thinking
Of distant friends and the days of his
youth; and the fountains
10 Always welling new murmur among
fragrant beds of flowers.
Softly in the twilight air, the heavy church
bells ring.
And the time is called by a watcher of the
hours.
Now a breeze rises, and stirs the tips of the

<p>Gipfel des Hains auf, Sieh! und das Schattenbild unserer Erde, der Mond, 15Kommet geheim nun auch; die Schwärmerische, die Nacht, kommt, Voll mit Sternen und wohl wenig bekümmert um uns, Glänzt die Erstaunende dort, die Fremdlingin unter den Menschen, Über Gebirgshöhn traurig und prächtig herauf.</p>	<p>grove. Look! And the moon, the shadow image of our world, 15Secretly rises also; and the visionary night approaches, Replete with stars and indifferent to us entirely; The astonishing one, a stranger to all things human, Mournful and brilliant, shines over the mountain tops.</p>
--	--

نان و شراب. دوم

شگفتانگیز است از موهبت‌های این بلندمرتبه بهره‌ای
بگیریم، و هیچ کس
20 سرچشمه‌ی همه‌ی آن همه سیلان‌های برآمده از او را نمی‌داند،
این گونه او جهان و جان‌های امیدوار آدمیان را می‌سازد،
حتی مرد خردمند نمی‌فهمد چه او فراهم ساخته است، چون
خدای دادار چنین خواسته است، آن که بر تو بسیار عشق
می‌ورزد، پس
بر تو آن عقل سلیم روزانه آشکارتر است.
25 اما اوقاتی هست که روشن‌ترین چشم نیز به سایه‌ها عشق
می‌ورزد
و خواب را با لذت می‌چشد پیش از آنکه خواب خود پیش آید،
یا مردی سخی نیز شادمان درون شب خواهد نگریست،
آری، به جاست آوازه‌هایی به دیهیم ستاره‌نشانش تقدیم کنیم،
هنگامی که مردگان و آنان که گمراهند او را مقدس
می‌دانند،
30 اما او به‌تنهایی می‌ایستد، با جانی جاودانه آزاد،
اما نزد ما نیز، آن گونه، در لحظه‌ای درنگ،
چیزی به خاطر ما در تاریکی کمابیش تاب می‌آورد،
او نسیان و سرمستی مقدس را بر ما می‌سپارد،
کلام توفنده را به ما می‌سپارد، بی‌خواب مانند دلدادگان،
35 با پیاله‌های شرابمان لبریز، و لبریز، زندگان بی‌پروا،
خاطره‌ی مقدس نیز، شبانه ما را گشاده‌چشم نگاه می‌دارد.

<p>Brod und Wein. II</p> <p>Wunderbar ist die Gunst der Hoherhabnen und niemand</p>	<p>Bread and Wine. II</p> <p>It's wonderful to share this exalted one's favors, and no one</p>
--	---

<p>20Weiß, von wannen und was einem geschieht von ihr. So bewegt sie die Welt und die hoffende Seele der Menschen, Selbst kein Weiser versteht, was sie bereitet, denn so Will es der oberste Gott, der sehr dich liebet, und darum Ist noch lieber, wie sie, dir der besonnene Tag. 25Aber zuweilen liebt auch klares Auge den Schatten Und versucht zu Lust, eh es die Not ist, den Schlaf, Oder es blickt auch gern ein treuer Mann in die Nacht hin, Ja, es ziemet sich, ihr Kränze zu weihn und Gesang, Weil den Irrenden sie geheiligt ist und den Toten, 30Selber aber besteht, ewig, in freiestem Geist. Aber sie muß uns auch, daß in der zaudernden Weile, Daß im Finstern für uns einiges Haltbare sei, Uns die Vergessenheit und das Heiligtrunkene gönnen, Gönnen das strömende Wort, das, wie die Liebenden, sei, 35Schlummerlos und vollern Pokal und kühneres Leben, Heilig Gedächtnis auch, wachend zu bleiben bei Nacht.</p>	<p>20Knows the source of all that flows from her, So she excites the world and the hopeful souls of men, Not even a wise man understands what she's preparing, for this God the Highest has willed, who loves you so much, therefore Is clearer to you that the common sense of day. 25But there are times when the clearest eye also loves shadows And tasting sleep for pleasure before sleep demands, Or a generous man will also look gladly into the night, Yes, it's fitting to dedicate songs to her starry diadem, While she is holy to the dead and those who've lost their way, 30But by herself she stands, eternally free in spirit, But to us also, so that, in the moment's hesitation, Something at least endures for us in the dark, She grants us forgetfulness and holy drunkenness, Grants us the rushing word, sleepless as lovers, 35With our wine cups full, and full, audacious lives, Holy memory, too, keeps us wide-eyed at night.</p>
--	--

نان و شراب. سوم

و، بيهوده، قلبمان را در سينه پنهان مي‌كنيم، بيهوده
دلاوري‌مان را در مهار مي‌گيريم، اي خداوندگار و پسر،
پس چه كسي باز مي‌دارد ما را، چه كسي سرخوشي را بر ما
نهي مي‌كند؟

40در شبانه‌روز، آتش ايزدي پيش مي‌راند ما را،
مي‌تركاند ما را. پس بيا! با خيره شدن به آن مفتوح،

با کاویدن آنچه ما راست، دورافتاده آن گونه که ممکن باشد.
 چیزی باقی می ماند؛ نیمروز یا درست پیش از نیمه شب،
 میزانی همیشه تاب می آورد، در دسترس همه،
 45باری هر کسی مختص به خود اوست،
 هر آمدن و رفتنی بر طبق وسع اوست.
 خب! بگذار جنون فرخنده ادای سخره جویان را در آورد
 وقتی که شب مقدس ناگاه شاعران را می قاپد.
 آن گاه به برزخ می آید، آنجا که دریای فراخناک می خروشد
 50 نزدیک پarnassus و برف بر ستونهای معبد دلف Delphic
 سوسو می زند،
 آنجا در سرزمینهای المپیا Olympian، به بلندیهای سیتران
 ،Cithaeron
 در زیر درختان کاج، در زیر خوشه های انگور، که از آنها
 تبس Thebes و ایزمنس Ismenos فرود آمدند، در سرزمین
 کادموس Cadmus،
 از آنجا می آید و خداوند را در همین نزدیکیها نشان
 می دهد.

Brod und Wein. III

Auch verbergen umsonst das Herz im
 Busen, umsonst nur
 Halten den Mut noch wir, Meister und
 Knaben, denn wer
 Möcht es hindern, und wer möcht uns die
 Freude verbieten?
 40Göttliches Feuer auch treibet, bei Tag
 und bei Nacht,
 Aufzubrechen. So komm! daß wir das
 Offene schauen,
 Daß ein Eigenes wir suchen, so weit es
 auch ist.
 Fest bleibt Eins; es sei um Mittag oder es
 gehe
 Bis in die Mitternacht, immer bestehet ein
 Maß,
 45Allen gemein, doch jeglichem auch ist
 eignes beschieden,
 Dahin gehet und kommt jeder, wohin er
 es kann.
 Drum! und spotten des Spotts mag gern

Bread and Wine. III

And, in vain, we hide our hearts in our
 breasts, in vain
 We hold our courage in check, master
 and boy,
 For who would hinder us, who forbid our
 joy?
 40By day and night, divine fire drives
 us on,
 Cracks us open. So come! To gaze at the
 Open,
 To seek what is ours, remote as it may
 be.
 One thing remains; at noon or just before
 midnight,
 A measure always endures, common
 to all,
 45Though everyone is apportioned his
 own,
 Each coming and going according to
 his reach.
 Well! Let jubilant madness mock at the

<p>frohlockender Wahnsinn, Wenn er in heiliger Nacht plötzlich die Sänger ergreift. Drum an den Isthmos komm! dorthin, wo das offene Meer rauscht 50Am Parnaß und der Schnee delphische Felsen umglänzt, Dort ins Land des Olymps, dort auf die Höhe Cithärons, Unter die Fichten dort, unter die Trauben, von wo Thebe drunten und Ismenos rauscht im Lande des Kadmos, Dorther kommt und zurück deutet der kommende Gott.</p>	<p>scorners When holy night suddenly seizes the poets. Then comes to the Isthmus, where the open sea roars 50Near Parnassus and snow glistens on Delphic stones, There in Olympian lands, to the heights of Cithaeron, Under the pine trees, under grape clusters, from which Thebes and Ismenos descend, in the land of Cadmus, From there comes and points back the approaching god.</p>
---	--

نان و شراب. چهارم

55 سرزمین متبرک یونانیان! کاشانه‌ی همه‌ی ایزدان،
اگر حقیقت داشته باشد، در جوانی ما نخست چه می‌شنیدیم؟
کفپوش سرسرای جشنگاه از دریاست، و میزهایش
کوهستانی است درست بر ساخته در زمانهای کهن برای نیازی
یگانه،
اما کجا هستند سریرها، معبد، و کجا ناوهای کشتی،
60 سرشار از شهد، تا سرخوش کنند ایزدان را با
ترانه‌خوانی‌شان؟
کجا، پس کجا، آنها می‌درخشند، آن ضرب‌المثل‌های نغز؟
دلفی Delphi در خواب است، و آن تقدیر بزرگ کجا طنین
می‌افکند؟
کجاست آن چابک؟ کجا در هم می‌شکند آن سرخوشی فراگیر و
تمام را،
بیرون از آسمانهای روشن، رعدآسا بر ما بر فراز
دیدگانمان؟
65 آ‌ی پدر اثیری Father Aether، زاری آمد، و زبان به زبان
گریزند
یکهزار گله را، چون هیچ کس نمی‌توانست چنین زندگانی را
به‌تنهایی برتابد؛
سهم بردن از چنین ثروتی خوشی می‌آورد، و هنگامی که
دادوستد با بیگانگان
به سرافرازی می‌انجامد، و قدرتی رویایی می‌یابد-

پدر! اي روشنايي! زاري تا جايي كه ره مي‌نوردد طنين
 مي‌افكند، نشانه‌هاي
 70كهن پشت اندر پشت مي‌رسند از بزرگان كليسا، زايا و گيرا
 سراسر است. اين گونه آن ظهور اهورايي بنيانها را از اعماق
 بر مي‌آشوبد،
 و اين گونه روزشان بيرون از سايه‌ها ره مي‌سپارد و بر
 آدمي فرود مي‌آيد.

Brod und Wein. IV

55Seliges Griechenland! du Haus der
 Himmlischen alle,
 Also ist wahr, was einst wir in der Jugend
 gehört?
 Festlicher Saal! der Boden ist Meer! und
 Tische die Berge,
 Wahrlich zu einzigem Brauche vor alters
 gebaut!
 Aber die Thronen, wo? die Tempel, und
 wo die Gefäße,
 60Wo mit Nektar gefüllt, Göttern zu Lust
 der Gesang?
 Wo, wo leuchten sie denn, die
 fernhintreffenden Sprüche?
 Delphi schlummert und wo tönet das
 große Geschick?
 Wo ist das schnelle? wo bricht's,
 allgegenwärtigen Glücks voll,
 Donnernd aus heiterer Luft über die
 Augen herein?
 65Vater Äther! so rief's und flog von
 Zunge zu Zunge,
 Tausendfach, es ertrug keiner das Leben
 allein,
 Ausgeteilet erfreut solch Gut und
 getauschet, mit Fremden,
 Wird's ein Jubel, es wächst schlafend des
 Wortes Gewalt:
 Vater! heiter! und hallt, so weit es gehet,
 das uralt
 70Zeichen, von Eltern geerbt, treffend
 und schaffend hinab.

Bread and Wine. IV

55Blessed land of the Greeks! Home of all
 the gods,
 So it is true then, what we first heard in
 youth?
 Festive hall whose floor is the sea, whose
 tables are
 Mountains truly built in ancient times
 for a singular need,
 But where are the thrones, the temple, and
 where the vessels,
 60Filled with nectar, to delight the gods
 with songs?
 Where, where then, do they shine, the far-
 reaching proverbs?
 Delphi is asleep, and where does the
 great fate resound?
 Where is the quick? Where breaks through
 the full, all-pervasive joy,
 Out of clear skies, thundering to us
 above our eyes?
 65Father Aether, one cried, and it flew
 from tongue to tongue
 A thousand fold, for no one could bear
 such a life alone;
 Shared, such wealth gives joy, and when
 traded with strangers
 Turns to exaltation, and its power grows
 in sleep—
 Father! Clear one! The cry resounds as far
 as it travels, ancient
 70Signs handed down from elders,
 creating and striking

Denn so kehren die Himmlischen ein, tiefschütternd gelangt so Aus den Schatten herab unter die Menschen ihr Tag.	Straight down. So the heavenly enter deeply shaking foundations, So their day travels out from shadows and down to man.
---	--

نان و شراب. پنجم

در آغاز ناپیدا، می آیند، و بچه ها می گروند
به آنها، سرخوشی ای بسی تابان، بس خیره کننده،
75 و انسانها می هراسند، و نیمه خدایی به دشواری می تواند
نامهایشان را حدس بزند، آن که با تحفه ها بسیار نزدیک
می آید.
اما دلوری شان بسیار شگرف است، آنان قلبش را از
سرخوشی شان لبریز می کنند،
و او به سختی می فهمد با چنین ثروتی چه انجام دهد؛
بر آورده و آن گاه به هرز رفته، مقدس زود نامقدس می شود،
80 که در آن وی، با دستی متبرک، جاهلانه، مساهله جویانه
پیوند داشت.
اهورایی وار آن را تاب می آورند تا زمانی که بتوانند، اما
وقتی که
براستی آنان سر می رسند، آدمیان به سرخوشی انس می گیرند،
به روز، به خدایان لخت و عور، و به چهره شان،
هر یک یکباره و یکسر، سرانجام نامهایی دارند.
85 سینه شان ژرفنک از خرسندی خاموشی آکنده بود،
و تنها و از ابتدا، هر آرزویی سر بر آورد؛
چنین است آدمی؛ وقتی که ثروت مهیا است و با موهبتها او
را می نوازند
به یاری نه کمتر از خدایی، دیگر نه می بیند و نه می فهمد.
نخست باید رنج ببرد؛ اما اکنون او دوست داشتنی ترین
چیزهایش را می نامد،
90 اکنون، اکنون، او باید در عوض واژه هایی پابرجا مانند
گلها را بیابد.

Brod und Wein. V	Bread and Wine. V
Unempfunden kommen sie erst, es streben entgegen Ihnen die Kinder, zu hell kommet, zu blendend das Glück, 75 Und es scheut sie der Mensch, kaum	Unnoticed at first, they come, and the children gravitate Toward them, the joy too bright, too dazzling, 75 And the men become afraid, a demigod

<p>weiß zu sagen ein Halbgott, Wer mit Namen sie sind, die mit den Gaben ihm nahn. Aber der Mut von ihnen ist groß, es füllen das Herz ihm Ihre Freuden, und kaum weiß er zu brauchen das Gut, Schafft, verschwendet und fast ward ihm Unheiliges heilig, 80Das er mit segnender Hand törig und gütig berührt. Möglichst dulden die Himmlischen dies; dann aber in Wahrheit Kommen sie selbst, und gewohnt werden die Menschen des Glücks Und des Tags und zu schau die Offenbaren, das Antlitz Derer, welche, schon längst Eines und Alles genannt, 85Tief die verschwiegene Brust mit freier Genüge gefüllet, Und zuerst und allein alles Verlangen beglückt. So ist der Mensch; wenn da ist das Gut, und es sorget mit Gaben Selber ein Gott für ihn, kennet und sieht er es nicht. Tragen muß er, zuvor; nun aber nennt er sein Liebstes, 90Nun, nun müssen dafür Worte, wie Blumen, entstehn.</p>	<p>hardly knows what to say Their names might be, who come so near with gifts. But their courage is very great, they fill his heart with their joy, And he hardly knows what to do with such wealth; Made and then squandered, the holy quickly becomes unholy, 80On which he, with consecrating hand, foolishly, indulgently depended. The heavenly bear it as long as they can, but when In fact they arrive, men grow accustomed to joy, To Day, to the gods stripped bare, and to their faces, Which once and for all, finally have names. 85Their breasts were filled deeply with quiet contentment, And alone and from the start, every desire was met; Such is man; when wealth is present and he's tended with gifts By no less than a god, he sees and understands nothing. First he must suffer; but now he names his most loved things, 90Now, now, he must instead find words standing up like flowers.</p>
--	---

نان و شراب. ششم

و اکنون او می‌اندیشد به شکوه مندی ایزدان مقدس پایدار،
 براستی آری، همه باید ستایش آنان را باز گویند.
 ابداً بایسته نیست روشنان را دید اما چه خشنود می‌کند
 افراد بلندپایگان را.
 سپهر برتر را هرگز از چنین کوششهای بیهوده‌ای نساخته
 بودند.
 95 اینگونه با بر پا ایستادن مغرورانه در پیشگاه ایزدان،
 ملتها بر می‌خیزند

و به آيينهاي شكوهمند ميپردازند، و در آن حال با يکديگر رقابت ميکنند، معابد و شهرهاي خوشايند؛ باشکوه و استوار، آنها سر بر کشيده اند
 بر فراز ساحلها، اما کجا هستند آنها؟ برگبوهاي جشنواره، کجا افراد بلندآوازه ميشفند؟ تبس ميپلاسد، 100 و آتن؛ ديگر سلاحها طنين در نميافکنند
 در المپيا، نه ارابههاي جنگي بازيها، و نه ديگر بار چرا، نه آن گونه که پيشترها، سيماي آدمي را خدائي بي نشان ميکند؟
 يا او با منش خودش خواهد آمد و شمائي انساني بر ميگيرد،
 و، هر تسليبخشي، پاياني بر اين جشن اهورايي مي آورد؟
 105 کشتيهاي قرنتي Corinthian را حلقههاي گل ميپوشانند.
 آنها کجا هستند، تئاترهاي کهن مقدس کجا؟
 چرا ديگر آن رقص مقدس و کهن را به جا نمي آورند؟

Brod und Wein. VI

Und nun denkt er zu ehren in Ernst die seligen Götter,
 Wirklich und wahrhaft muß alles verkünden ihr Lob.
 Nichts darf schauen das Licht, was nicht den Hohen gefällt,
 Vor den Äther gebührt Müßigversuchendes nicht.
 95 Drum in der Gegenwart der Himmlischen würdig zu stehen,
 Richten in herrlichen Ordnungen Völker sich auf
 Untereinander und baun die schönen Tempel und Städte
 Fest und edel, sie gehn über Gestaden öempor
 Aber wo sind sie? wo blühen die Bekannten, die Kronen des Festes?
 100 Thebe welkt und Athen; rauschen die Waffen nicht mehr
 In Olympia, nicht die goldnen Wagen des Kampfspiels,

Bread and Wine. VI

And now he thinks to honor the holy gods in earnest,
 In truth indeed, all must repeat their praise.
 Nothing must see the light but what pleases the high ones.
 The Upper Air was never made for such idle endeavors.
 95 So to stand proudly in the gods' presence, nations rise up
 And build in glorious order, competing with each other,
 Gracious temples and cities; noble and firm, they tower high
 Above shores, but where are they? Laurels of the festival,
 Where do the famous ones bloom? Thebes

<p>Und bekränzen sich denn nimmer die Schiffe Korinths? Warum schweigen auch sie, die alten heil'gen Theater? Warum freuet sich denn nicht der geweihte Tanz? 105 Warum zeichnet, wie sonst, die Stirne des Mannes ein Gott nicht, Drückt den Stempel, wie sonst, nicht dem Getroffenen auf? Oder er kam auch selbst und nahm des Menschen Gestalt an Und vollendet' und schloß tröstend das himmlische Fest.</p>	<p>is withered, 100 And Athens; no more do weapons ring out In Olympia, nor the games' golden chariots, and no longer Are Corinthian ships covered in garlands. Where are they, too, the old holy theaters? Why is the sacred, holy dance no longer celebrated? 105 Why, as never before, is the brow of man unmarked by a god? Or he would come as himself and take a human shape, And, comforting everyone, bring an end to the heavenly feast?</p>
---	---

نان و شراب. هفتم

اما، اي دوست، ما دير آمده ايم. گرچه ايزدان زنده اند،
بر فراز سرمان، بالا در دنيايي گونه گون،
110 بي پايان سرگرم کار خود، و بر ما بسيار بخشايشگراند.
گويي کمي نگرانند زنده ايم آيا يا مرده،
چون جام ظريف همواره نمي تواند آنان را در بر گيرد،
پس آدميان تنها گاهي مي توانند غناي ايزدان را برتابند.
حتي پس از زندگي، ما رؤيايشان را مي بينيم؛ اما آن هزار
تو ياري مي رساند،
115 مانند خواب؛ پریشانی و شبانه ما را نيرومند مي سازند،
تا قهرمانان در گاهواره هاي فولاديشان بسي سترگ ببالند،
و تنها با قلبهاي نيرومندان، همچنان که از پيش،
مي توانيم طرف وصل بنديم
اهورايي وار. سپس آنان خروشان مي آيند. با اين همه، من
اغلب
خيال مي کنم بهتر است بخوابيم تا بدون دوست سر کنیم
120 و همواره در انتظاريم، و چه بگويم يا انجام دهيم در
اين اثنا،
نمي دانم، و در چنين دوران عسرت شاعران به چه کاري
مي آيند؟

اما آنها، همان گونه که می‌گویی، مانند کاهنان مقدس ایزد
شراب هستند،
که از سرزمینی به سرزمینی در قداست شب ره می‌نوردند.

Brod und Wein. VII

Aber Freund! wir kommen zu spät. Zwar
leben die Götter,
110Aber über dem Haupt droben in
anderer Welt.
Endlos wirken sie da und scheinen's
wenig zu achten,
Ob wir leben, so sehr schonen die
Himmlischen uns.
Denn nicht immer vermag ein schwaches
Gefäß sie zu fassen,
Nur zuzeiten erträgt die göttliche Fülle der
Mensch.
115Traum von ihnen ist drauf das Leben.
Aber das Irrsal
Hilft, wie Schlummer, und stark machet
die Not und die Nacht,
Bis daß Helden genug in der ehernen
Wiege gewachsen,
Herzen an Kraft, wie sonst, ähnlich den
Himmlischen sind.
Donnernd kommen sie drauf. Indessen
dünket mir öfters
120Besser zu schlafen, wie so ohne
Genossen zu sein,
So zu harren, und was zu tun indes und zu
sagen,
Weiß ich nicht, und wozu Dichter in
dürftiger Zeit.
Aber sie sind, sagst du, wie des Weingotts
heilige Priester,
Welche von Lande zu Land zogen in
heiliger Nacht.

Bread and Wine. VII

But, friend, we've come too late. Though
the gods are living,
Over our heads, above in a different
world,
110Endlessly they do their work, and are so
gracious to us
They seem to pay little attention whether
we live or die,
For a delicate vessel can't always contain
them,
Only at times can men bear the gods'
fullness.
Even after life, we dream of them. But that
labyrinth helps,
115Like sleep; distress and the night
make us strong,
Until the heroes grow large enough in their
steel cradles,
And only when our hearts are strong, as
before, can we match
The heavenly. Then they come
thundering. Meanwhile, I often
Think it's better to sleep than to be without
friends,
120Always waiting, and what to say or do
in the meantime,
I don't know, and of what use are poets
in such meager times?
But they are, as you say, like the holy
priests of the wine god,
Who roam from land to land in the
holiness of night.

براستي، تا ديرزماني، هميشه به نظرمان مي آمد،
 125کسي بر مي خيزد که روشنايي اش متبرکمان کرده است
 هنگامي که پدر چهره اش را بر آدمي بر مي گرداند،
 و بر سراسر زمين، به ضرس قاطع، سوگواري را مي آغازيدند؛
 آشکار شد که دستکم فرهندي آمده است، و پيش مي آورد
 آسايشي
 اهورايي، و او که نااميد پايان آن روز را، آن گاه ناپديد
 شد،
 130و يادبودي را برجا گذاشتند يك بار که اينجا بودند و
 باري ديگر که از نو
 خواهند آمد؛ همسرايان اهورايي هدايائي را وا گذاشتند،
 چون، با سرخوشي معنوي، آن بزرگان بسي بزرگ شده بودند
 در ميان آدميان؛ وانگهي، همچنان با از دست دادن توان
 براي سرخوشي خدا، همواره بي صدا شکرگزاري به جا
 مي آورند.
 135شراب ثمره ي زمين است، ولو دستسود برکتهاي
 روشنايي، و، از خدای رعد آسا، سرخوشي شراب مي رسد.
 به دنبالش، با بهره بردن از آنها، به جهان اهورايي
 مي انديشيم،
 کساني روزگاري اينجا بودند و در آن لحظه ي مقرر باز
 خواهند گشت؛
 ازین روست که شاعران آوازه يي جاودانه مي خوانند در
 ستايش نياکان.

Brod und Wein. VIII

Nämlich, als vor einiger Zeit, uns dünket
 sie lange,
 125Aufwärts stiegen sie all, welche das
 Leben beglückt,
 Als der Vater gewandt sein Angesicht
 von den Menschen,
 Und das Trauern mit Recht über der Erde
 begann,
 Als erschienen zuletzt ein stiller Genius,
 himmlisch
 Tröstend, welcher des Tags Ende
 verkündet' und schwand,
 130Ließ zum Zeichen, daß einst er da
 gewesen und wieder
 Käme, der himmlische Chor einige
 Gaben zurück,

Bread and Wine. VIII

Indeed, for a long time, to us it seems
 forever,
 125Everyone rose up whose light had
 blessed us
 When the father turned his face to man,
 And all over the earth, quite rightly,
 they began to mourn;
 It appeared that at last a genius had come,
 offering heavenly
 Comfort, and he who named the day's
 end then disappeared,
 130Leaving a token that once they were
 here and once would
 Come again; the heavenly chorus left
 gifts behind,
 For, to spiritual joy, the great had become

<p>Derer menschlich, wie sonst, wir uns zu freuen vermöchten, Denn zur Freude, mit Geist, wurde das Größre zu groß Unter den Menschen und noch, noch fehlen die Starken zu höchsten Freuden, aber es lebt stille noch einiger Dank. 135Brod ist der Erde Frucht, doch ist's vom Lichte gesegnet, Und vom donnernden Gott kommet die Freude des Weins. Darum denken wir auch dabei der Himmlischen, die sonst Da gewesen und die kehren in richtiger Zeit, Darum singen sie auch mit Ernst, die Sänger, den Weingott, Und nicht eitel erdacht tönet dem Alten das Lob</p>	<p>too great Among men; furthermore, lacking the strength For God's joy, they still offer silent thanksgiving. 135Bread is the fruit of earth, yet touched by the blessings Of light, and, from the thundering god, comes the joy of wine. Thereby, partaking of them, we think of the heavenly, Who once were here and will return at the moment prepared; Therefore poets sing earnest songs to the wine god And never idly compose songs of praise for the ancients.</p>
--	---

نان و شراب. نهم

140 آری، راست می‌گویند، او شب و روز را به هم می‌دوزد،
ستارگان سپهر را به فراز و نشیب می‌کشاند،
همیشه آن گونه خرسند که قوسهای بی‌خزان سبزه‌ای را،
که دوست می‌دارد، و تاج‌گلی بر آورده از پیچک
برگزید زیرا دوام دارد و، به جانب آن بی‌خدا در فرودست
145 میان ماتم‌زدگی‌شان، گوهر خدای ناپیدا را در بر می‌گیرد.
نغمه‌ی کهن از پیش گفته است آنچه را خدا از کودکانش
می‌داند.
بنگر! ما بسیار به آنان می‌مانیم؛ ثمره‌ای باختری است!
و بسی یکسره ناب در آدمی بار گرفته است.
باور کن از آن زمان آزمود شده است! اما بسی اتفاق
می‌افتد،
150 هیچ چیز به نتیجه نمی‌رسد، زیرا ما بدون قلبیم،
سایه‌هایی محض
تا پدر اثیری‌مان را همگان بشناسند و بشنوند.
باری، با این همه، فرزندان بلندمرتبه، آن سوری،
بر بالهای آتشین از میان سایه‌ها فرود می‌آید.
آدمیان خردمند از دیدنش شادمان‌اند، در ارواح دربندشان

155 لبخندي درخشنده هست، و روشنان در بیرون دیدگانشان
 می‌گدازد.
 و تیتانها Titans آهسته می‌خسبند و در بازوان زمین رؤیا
 می‌یافتند؛
 حتی سربرس Cerberus، آن شخص رشک‌ورز، می‌آشامد و به خواب
 می‌رود.

Brod und Wein. IX

140Ja! sie sagen mit Recht, er söhne den
 Tag mit der Nacht aus,
 Führe des Himmels Gestirn ewig hinunter,
 hinauf,
 Allzeit froh, wie das Laub der
 immergrünenden Fichte,
 Das er liebt, und der Kranz, den er von
 Efeu gewählt,
 Weil er bleibet und selbst die Spur der
 entflohenen Götter
 145Götterlosen hinab unter das Finstere
 bringt.
 Was der Alten Gesang von Kindern Gottes
 geweissagt,
 Siehe! wir sind es, wir; Frucht von
 Hesperien ist's!
 Wunderbar und genau ist's als an
 Menschen erfüllet,
 Glaube, wer es geprüft! aber so vieles
 geschieht,
 150Keines wirket, denn wir sind herzlos,
 Schatten, bis unser
 Vater Äther erkennt jeden und allen gehört.
 Aber indessen kommt als Fackelschwinger
 des Höchsten
 Sohn, der Syrier, unter die Schatten herab.
 Selige Weise sehn's; ein Lächeln aus der
 gefangnen
 155Seele leuchtet, dem Licht tauet ihr Auge
 noch auf.
 Sanfter träumet und schläft in Armen der

Bread and Wine. IX

140Yes, they say rightly, he joins day with
 night,
 Drives the heaven's stars endlessly up
 and down,
 As glad always as the green bows of the
 evergreen,
 Which he loves, and the wreath made
 of ivy
 Chosen because it lasts and, to the godless
 below
 145 In their gloom, contains the
 vanished god's essence.
 The ancient song foretells what God
 knows of his children.
 Look! We are those very same ones; it
 is Hesperian fruit!
 And so quite perfectly it has been fulfilled
 in man.
 Believe since it has been proven! But
 so much happens,
 150Nothing succeeds, because we're
 heartless, mere shadows
 Until our Father Aether is known and
 heard by all.
 Meanwhile, however, the son of the
 highest, the Syrian,
 Comes down through the shadows on
 wings of flame.
 The wise men are happy to see it, in their
 captive souls
 155 A radiant smile, and the light

<p>Erde der Titan, 160Selbst der neidische, selbst Cerberus trinket und schläft.</p>	<p>thaws out their eyes. The Titans sleep gently and dream in the arms of earth; Even Cerberus, that envious one, drinks and goes to sleep.</p>
--	---

These poems are from a 220-page manuscript, *Selected Poems of Friedrich Holderlin*, that will be published by Omnidawn in 2007.
translated by Maxine Chernoff and Paul Hoover